

Hovedværk, Mester Goliath maa vel have sit omme Hjerter dér, hvor en anden har sit Vid —

— Atter sad Goliath ene paa Trappens øverste Trin og stirrede op i Solen. Nu lyste den ikke længere for ham og koglede ikke blide Drømme frem, den flammede som fortærende Ild, det gnistrede stygt for hans Blik, og som Aske og Slakker fra Baalet faldt onde, mørke Tanker paa hans Sjæl, et Tog af hæsle Skygger hvirvledes derigennem paa et Nu. Den usynlige Mester deroppe, som havde kastet ham halv-færdig af sit Drejerlad med en onskabsfuld Latter. Forældrene, der havde solgt ham som en gold Kvie til Spotteres Slagt. Tusind Haanere og Ydmygere for hver Gang Sommer og Vinter gik rundt — aa, han hørte sin egen kaade Spøg, sin fortvivlede Latter, mens Blodet dryppede fra hans Hjerteskaar! Elsket og ynket af den pukkelryggede Abelone — vansmægtende af Elskov til Anna Bildt, som lo hen over hans Hoved, mens hun rakte Otto Rud sin Haand til Dansen —

Derinde sad Kong Hans, den bedste og glædeste af dem alle, midt i et Helvedes Mærke sad han og stred med Satan, hans milde Sind rugede Drageæg ud. Og Vorherres Sol spredte ikke Natten for ham, hans gode Frue var ham ikke til Glæde, gylden Vin i gode Mænds Selskab gjorde det ikke ud — intet kunde hjælpe ham, om ikke en Bolerske! Jomfru Edel Jernskæg, som længst ingen Jomfru var, og som alt var halvt i Handel med unge Torben Bille om Fruerlinet — hun kunde kanske brygge Hans Naade en Helsedrik af Helvedes Urter, af let-færdig Skæmt og kold Brynde, af Skam og Troløshed og den fromme Dronnings taareløse Kummer . . .

Hør, nu var hun derinde! Ret saa, ærlige Folk søger Bagtrappen, mens den ublu Skændighed træder gennem den opslaaede Dør, og Hellebardenne skuldres for den Ære, som ikke er —

Nu sang hun derinde — lød det nu ikke, som gæstede en Engel den stakkels Herre og vilde husvale hans syge Sind?

Nej, Verden var ikke værd at leve i. O, han kunde endnu spille Spotterne et Puds, som skulde faa Blodet til at isne i deres Aarer! Han havde sit Kammers øverst under Taget ret over den store Dør — en Dag, naar de skred i festligt Optog over mod Riddersalstrappen for ret at fryde sig ved Livet, da kunde han kaste sig ned imellem dem. Eller kanske han hellere burde forsvinde i Nattens Stilhed, ingen vidste, hvor han var blevet af, men saa laa han nede paa Brøndens Bund og raadnede; de læskede sig med det kolige Vand, men det slog ud i Bugvrid og Bylder, og ingen vilde ane, at det var den stakkels Gæk, som stak sit haanende Hoved frem i deres Buldenskab og spottede igen . . .

Han havde skjult sit Ansigt i sine Hænder og var saa dybt nedsunken i sine Tankers Nat, som laa han allerede paa Brøndens Bund. Da rørte en varsomt ved hans Haar, og han for op —

Det var store Anna Bildt.

— Hans Naade taler jo, sagde hun glad og bøjede sig lyttende mod Døren — han ler! Nu bliver Fru Kristine glad.

— Fattig Fugl glæder sig ved liden Krumme, sagde han bittert — vilde I glæde Jer, Jomfru Anna, om Eders Husbond saa sig karsk paa en andens Smil?

— Nu, svarede hun rødmende, Konger er ikke, som vi andre . . .

— Er de ikke? sagde han. — Var ikke alle saa, om de sad højt nok til at kunne gøre, som de vilde? Ak, Jomfru Anna, alle er vi af Satans Yngel, og vi er som vort Ophav, om vi bare tør.

— Goliath, se paa mig!

Han gjorde det; og alt Mørket veg fra hans Indre, da han mødte hendes Blik. Og det Lys, som nu vældede op i ham og straaled fra hans Ansigt og gjorde ham smuk, det røbede hende alt. Hun tog ham op paa sin Arm som et Barn, strøg hans Kind og lagde hans Hoved mod sit Bryst.

— Stakkels, lille Goliath — har vi været saa onde ved dig, at du er blevet ond? Men det er slet ikke saa ringe en Lod at være andre til Tidkort, nej det synes jeg ikke. Hvor tit har du ikke gjort mig fornøjet med din Lystighed, du lille Pudsensmager! Tænk, at kunne gøre andre glade! Den, som er glad, er ogsaa god, ved du nok —

Hun var atter borte; men noget blev efter hende — Lyset blev. Se nu, hvor muntert det spillede paa Væggen deroppe! Grønt skinnende Fluor summende velbehageligt deri, det var blot Øglerne, som gemte sig i Sprækkerne, og de underfundige Edderkopper, som skjulte deres Mordlyst i Krogens Mørke —

Jomfru Edels lyse Latter lød derinde fra, en dyb Brummen blandede sig deri — Kongen lo!

Eja, det var dog dejligt at leve . . .

Han tumlede ned ad Trappen, og Tankerne tumlede i hans Hoved imens. Gøre andre glade og gode, havde hun sagt . . . ja, den som nu kunde finde paa et Kæmpepuds!

Han fik et Indfald saa snurrt, at han maatte sætte sig paa det nederste Trin og le. Hvad om han gjorde Abelone til sin Gemal! Hvilket snurrt Par, de vilde blive — hvilket lystigt Bryllup vilde det ikke give! Og tænk, om de fik Børn! Han vilde bede Hans Naade om Forfremmelse, han vilde lade sig udnævne til kongelig Arvegæk, han vilde grunde sig en adelig Narreæt, o hvilken Spas! Hej hop —

Han hvirvlede sig i Saltomortaler hen over

den smalle Stenbro — og igen ind gennem Blaataarns Port, saa Bøsseskytterne maatte holde sig i Siden for Latter. Op gennem Trappetaarnet løb han og rundt gennem alle Kamre og Sale, men ingen vidste, hvor Abelone var —

Han fandt hende i Urtegaarden, dér sad hun sammenkrøbet under en Hyldebusk og græd. Hun havde lagt Armene op over sit Ansigt og saa ham ikke komme, hørte ham ikke heller; thi ret over hendes Hoved hang et Stillads, hvor Murerne rumsterede og fløjtede og sang . . .

Mester Goliath stillede sig i Positur foran hende og sagde gravitetisk:

— Jomfru Abelone, I har sandfærdig slet intet Hjerter.

Hun for op med et lille Skrig og stirrede maalløs paa ham.

— Intet Hjerter, gentog han, I er kold som en Trappesten. Naturen har givet Jer et fagert Ansigt og en behagelig Skabelon, men det er idel Bedrag, I er kold som et Alabaster.

— Er jeg, Goliath?

— Som et Alabaster. Ellers havde I nok mærket mit Hjertes Forlængsel, og at kuns Bly-somhed har holdt mig fra at bejle — og Frygten for, at I skulde . . .

— Goliath! skreg hun og kastede sig om hans Hals.

Han lagde sin Arm om hendes Liv — det krøb lidt i ham, da han kom til at røre ved Puklen; men saa klappede han hende blidt paa den, kyssede hendes smukke Haar og sagde med en underlig sløret Stemme — han vidste knap selv, om det var af Latter eller Graad:

— Jeg turde næsten ikke haabe det, lille Abelone . . . men nu vil vi sandelig være lystige, min Putte! Fatter er karsk igen, han vil gøre store Øjne . . .

Han tog hendes Haand og dansede med hende hen over Gangens Grus. Oppe fra Stilladset lød Murersvendenes Sang, det var den nye Skæmtevis om Riber Brud:

Der var en Mand i Ribe By,
han var saa ædelig rig;
han gav sin Datter en Silkesærk,
var femten Favne vid.
Selv stryger hun Duggen af Jorden — — —

Fra det nyaabnede Museum paa Øregaard. — Den Hegelske Samling af topografiske Malerier.